

ת"פ 28332/02/21 - מדינת ישראל נגד [עניינו הופרד], עודי זעירי, נאהד זאהדי

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 28332-02-21 מדינת ישראל נ' זעירי(אחר/נוסף) ואח'

24.3.2022

לפני כבוד השופטת תמר בר-אשר

המאשימה

נגד

הנאשמים

מדינת ישראל

1. [עניינו הופרד]

עודי זעירי

נאהד זאהדי (עציר)

באת-כוח המאשימה: עו"ד עופרי מלצר (פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי))

בא-כוח הנאשם 2: עו"ד אשרף חסן

בא-כוח הנאשם 3: עו"ד אחמד עואודה

גזר דין

בהתאם להכרעת הדין מיום 22.12.2021, הנאשם 2, עודי זעירי (יליד 22.8.1999) והנאשם 3, נאהד זאהדי (יליד 13.4.2002) הורשעו בהתאם להודאותיהם בעובדות כתב אישום מתוקן בעבירת **חבלה חמורה בנסיבות מחמירות**, לפי סעיף 333 בצירוף סעיף 335(א)(1) ו-(2) בחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - **החוק**) ובעבירת **חבלה במזיד לרכב שנעברה בצוותא**, לפי סעיף 413 וסעיף 29 בחוק. הנאשם 3 הורשע גם בעבירת **הפרת הוראה חוקית**, לפי סעיף 287(א) בחוק.

הרשעת הנאשמים 2 ו-3 כאמור, הייתה במסגרת הסדר טיעון אשר כלל את תיקון כתב האישום, אך לא כלל הסכמה בעניין העונש. ישיבת הטיעונים לעונש התקיימה ביום 21.3.2022.

כתב האישום המקורי הוגש נגד שלושה נאשמים. לאחר ההודעה על הסדר הטיעון בעניין הנאשמים 2 ו-3, ניתנה ביום 23.1.2022 החלטה על הפרדת עניינו של הנאשם 1 (מוחמד זעירי ולהלן - **מוחמד**) מעניינם של הנאשמים 2 ו-3 (בהתאם לסעיפים 88 ו-89 בחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982), ובהתאם לכך עניינו נדון במסגרת ת"פ 51506-01-22, אשר טרם הסתיים.

כתב האישום המתוקן

עמוד 1

2. **האישום הראשון - בעניין שני הנאשמים:** על פי כתב האישום, בין מוחמד והנאשם 2 לבין פלוני (להלן - **המתלונן**) היה סכסוך שקדם לאירוע שיתואר להלן, שעניינו טענתו של מוחמד, שאותה מכחיש המתלונן, כי הוא השתמש בכרטיס אשראי של מוחמד ללא רשותו. כמו כן, בין הנאשם 3 לבין המתלונן היה סכסוך קודם בקשר לחוב כספי בסך 600 ₪. בשל כך, תכננו שני הנאשמים ומוחמד לתקוף את המתלונן. מוחמד אף תכנן לשדוד אותו, כשתהיה לו הזדמנות לכך.

ביום 21.1.2021 בשעה 13:00, נסע המתלונן ברכב משלוחים של חברת 'שופרסל' (להלן - **רכב המשלוחים** או **הרכב**) ברחוב הראשי בכפר עקב. מוחמד הבחין בו והחל לעקוב אחריו ברכבו ובמקביל התקשר אל שני הנאשמים וקרא להם להגיע אל המקום. המתלונן החנה את רכבו ליד חנות, נכנס אליה ויצא ממנה סמוך לשעה 13:25. בטרם הספיק המתלונן להיכנס אל רכבו, רצו לעברו שני הנאשמים, בעוד הנאשם 3 החזיק אלה בידו, ותקפו אותו באמצעות האלה ובידיהם. כעבור זמן קצר הגיע גם מוחמד אל המקום ואף הוא תקף את המתלונן באמצעות האלה ובאמצעות מוט ברזל.

הנאשמים ומוחמד תקפו את המתלונן באמצעות האלה ומוט הברזל כמתואר, בגבו בראשו ובחזהו. כמו כן, הנאשמים ומוחמד חבטו ברכב המשלוחים ושברו את השמשה הקדמית ואת דלת הנהג.

מוחמד לקח מתוך הרכב סך 19,300 ₪ ואת ארנקו של המתלונן שבו היו תעודת זהות, רישיון נהיגה וכרטיס אשראי. באותו יום הוא אף השתמש בכרטיס האשראי שגנב מהמתלונן. בשעה 13:45 שילם באמצעותו סך 426.10 ₪ בתחנת דלק "פז" בפסגת זאב ובשעה 14:46 שילם באמצעותו סך 497.98 ₪ בתחנת דלק "אלקוואסמה".

כתוצאה ממעשיהם של הנאשמים ומוחמד, נגרמו למתלונן חבטות בגבו ובראשו, שפשופים בחזה ובאזור הצלעות ושבר בעמוד השדרה בחוליה T-10. כמו כן, השלושה גרמו נזק לרכב המשלוחים בשווי כ-30,000 ₪.

3. **האישום השני - בעניין הנאשם 3:** ביום 22.3.2021 נקבע כי הנאשם 3 ישוחרר למעצר בית מלא בבית הוריו של הנאשם 1 בשכונת שועפאט בירושלים, בפיקוחם של אמו ואחיו. עוד נקבע כי לשם הבטחת עמידת הנאשם 3 בתנאי השחרור, הוא יחתום על התחייבות עצמית בסך 10,000 ₪ וכי כל אחד מהמפקחים יחתום על ערבות צד שלישי בסך 20,000 ₪ וכן יופקד עירבון בסך 5,000 ₪ (מ"ת (מחוזי ירושלים) 28375-02-21). למרות האמור, ביום 13.10.2021 בשעה 10:30 הפר הנאשם 3 את מעצר הבית. הוא נמצא ברכב עם אביו סמוך למחסום 'חיזמא', בניגוד להחלטת בית המשפט ולמרות ידיעתו כי אסור היה לו להימצא שם.

תסקירי שירות המבחן

4. **התסקיר בעניין הנאשם 2:** הנאשם 2 כבן 22, רווק. הוא אחיו של מוחמד והבן הבכור מבין שבעה ילדים. אביו כבן 47, עובד בנגרות כשכיר ואמו כבת 39, עקרת בית. לפני מספר שנים העתיקה משפחתו את מקום מגוריה מבית חנינה אל כפר עקב. האב מגנה את מעשיהם של בניו, הנאשם 2 ומוחמד, רואה אותם בחומרה ולדבריו,

השלכותיהם על המתלון ועל משפחתם חמורות ופוגעות.

על רקע לקות כלשהי בדיבור וקשיי הסתגלות למסגרת הלימודית, עזב הנאשם 2 את הלימודים לאחר כיתה ז', עת היה כבן 15, ומאז הוא עבד בעבודות מזדמנות, בעיקר בעבודות שיפוצים. הוא נעדר הרשעות קודמות. על-פי האמור בתסקיר, הוא מכיר באחריותו לעבירות הנדונות ואף ביטא תחושות כנות של צער וחרטה. על פי התרשמות שירות המבחן, הוא מבין שנהג באופן שגוי וכן מבין שגרם נזקים רבים למתלון, לעצמו ולמשפחתו. עם זאת, הנאשם 2 הוסיף כי המתלון פגע באופן קשה באחיו מוחמד ואף גנב ממנו את כרטיס האשראי שלו והשתמש בו לשם רכישת מוצרים ובין השאר, מכשיר טלפון יקר. לדבריו, לאחר שמוחמד גילה את המעשה, נעשו ניסיונות לפתור את הסכסוך בדרכי נועם ולהשיב את הכסף הגנוב, לפי טענתו, אך לאחר שהדבר לא צלח ולנוכח תחושות פגיעה ותסכול, נעשו המעשים המתוארים בכתב האישום.

הנאשם 2 היה נתון לצו פיקוח מעצרים במשך כתשעה חודשים שבמהלכם שולב בקבוצה טיפולית לעצורי בית. הוא הגיע לרוב המפגשים ושיתף פעולה.

בעניין גורמי הסיכון להישנות עבירות אל מול הסיכוי לשיקום, נאמר, כי מדובר בצעיר, בעל רמת אינטליגנציה תקינה ויכולת ביטוי תואמת. בבסיסו הוא בעל מערכת ערכים נורמטיבית ובעל רצון, שאיפות, יכולות וכוחות לניהול אורח חיים תקין, שעד כה לא הצליח לממשם באופן מלא. נראה כי עודנו בתהליך של גיבוש זהות עצמית וכי מעשיו הנדונים הם ביטוי להתמודדותו עם מצבים שהוא חווה כפגיעה בכבודו העצמי ובכבוד משפחתו, המעוררים אצלו תחושות תסכול, כעס ונטייה לתגובה תוקפנית ואלימה ללא הפעלת שיקול דעת או חשיבה על השלכות מעשיו. מאפיינים אישיותיים אלו הם בגדר גורמי סיכון להישנות התנהגות אלימה. עם זאת, שירות המבחן לא התרשם מקיומם של ערכים ודפוסי התנהגות בעייתיים ועברייניים מגובשים אצל הנאשם 2 והוסיף כי מדובר במעורבות פלילית ראשונה. נראה כי לתקופות המעצר ומעצר הבית ולהליכים המשפטיים הייתה השפעה שהמחשה את חומרת המעשים ואת השלכותיהם וכי בכל אלו יש משום גורמי סיכוי לשיקום ולהמשך ניהול אורח חיים נורמטיבי.

שירות המבחן המליץ להימנע מהשתתף מאסר בפועל על הנאשם 2, אשר יחשוף אותו לאווירה שלילית-עבריינית בכלא, וחלף זאת המליץ להשית עליו מאסר בעבודות שירות וצו מבחן לשנה.

5. **התסקיר בעניין הנאשם 3:** הנאשם 3 כבן 20, רווק. הוא הבן הצעיר מבין שישה אחים. אביו כבן 66, אינו עובד על רקע בעיות בריאות שונות ומתקיים מקצבה של המוסד לביטוח לאומי. אמו, כבת 60, עקרת בית. המשפחה גרה בשכונת שועאפט בירושלים. על רקע קשיים לימודיים, הוא נשר מהלימודים לאחר תשע שנות לימוד והשתלב בעבודות מזדמנות. לאחרונה עבד בתחום האלומיניום ובשעות הפנאי, נהג לבלות במשחקי מחשב וכדורגל. לפי דבריו, בסביבת מגוריו רווחת מעורבות שולית אך הוא נמנע מלהתחבר לחברה זו.

בעניין העבירה הנדונה טען הנאשם 3, כי המתלון היה חייב לו כ-600 ₪ ובמועד העבירה נתקל בו באקראי, במהלך קטטה בינו לבין מוחמד והנאשם 2. לטענתו, הוא לא תכנן את העבירה כפי שתואר בכתב האישום, אלא התקרב אל

המקום כדי להפריד בין הניצים. לטענתו, המתלונן תקף אותו באלימות ואילו הוא התגונן בכך שתקף אותו בחזרה. כן טען, כי האלה שבאמצעותה תקף, הייתה שייכת למתלונן. עם זאת, אישר את הפגיעה ברכבו של המתלונן. בעניין העבירה של הפרת הוראה חוקית, הסביר שיצא ממעצר הבית עם אביו לשם קבלת טיפול רפואי מאחר שחש ברע.

חשוב להדגיש, כי מאחר שדברי הנאשם 3 לקצינת המבחן עמדו בסתירה להודאתו בעובדות כתב האישום, הנאשם 3 נשאל בעניין זה בפתח ישיבת הטיעונים לעונש, אך הוא ובא-כוחו חזרו ואישרו את הודאתו בעובדות כתב האישום (עמ' 14 בפרוטוקול).

בתסקיר נאמר כי הנאשם 3 התקשה להסביר את מעשיו באופן ברור, אך אמר שפעל באופן שגוי וביטא חרטה. כן נאמר שהוא התקשה להידרש אל מצבו של המתלונן ולהשלכות מעשיו. במענה לשאלת שירות המבחן הוסיף, כי הוא חש שכיום הוא יכול להימנע מהישנות התנהגות לא נורמטיבית ואף הביע שאיפה לניהול אורח חיים תקין.

בעניין הערכת גורמי הסיכון להישנות עבירות אל מול הסיכוי לשיקום, צוינו בתסקיר גורמים שונים שלא היו בהירים די הצורך והיה קושי להבנת כוונת הדברים. מכל מקום, דומה כי כוונת הדברים היא כי מדובר בצעיר שאישיותו בלתי מגובשת, אשר נשר ממערכת החינוך בגיל צעיר לאחר חווית כישלון וכי לפי הערכת שירות המבחן, הדבר השליך על דימוי העצמי וכן כי התנהגותו מתאפיינת בנגררות חברתית לשם חיזוק ביטחונו העצמי. כגורמי סיכון צוינו הפרת ההוראה החוקית בכך שהפר את מעצר הבית וכי השתתפותו בתהליך טיפולי לא הצליחה. הוא אף התקשה לבחון את מעשיו ולהבין את השלכותיהם, התקשה להביע אמפתיה או הבנה למצבו של המתלונן. אף ניכרת נטייתו לריצוי סביבתו וכי הדבר עשוי להוביל אותו להתנהלות תוקפנית. כגורמי סיכוי לשיקום, צוין כי הוא צעיר ללא הרשעות קודמות, אשר תפקד באופן מתאים ליכולותיו, הביע חרטה ושאיפה לניהול אורח חיים נורמטיבי וכי בני משפחתו מסתייגים מנסיבות מעצרו. בהתאם לאמור נאמר בתסקיר, כי רמת הסיכון להישנות התנהגות אלימה מצדו היא בינונית.

בשל קשייו להכיר באחריותו המלאה למעשיו וחוסר מוכנותו לבחינת התנהלותו, תוך שלילת הצורך בטיפול, שירות המבחן נמנע מהמלצה טיפולית. עם זאת, הומלץ כי ינתן משקל לגילו הצעיר ולהשלכות העשויות להיות לחשיפתו לגורמים שליליים במסגרת המאסר.

הראיות לעונש

6. **מטעם המאשימה - הצהרת נפגע עבירה (ת/1):** בהצהרתו תיאר המתלונן את האירוע ולדבריו, לאחר שהנאשמים חבטו בו בכל גופו, הוא פונה מהמקום באמצעות אמבולנס אל בית החולים הדסה עין כרם ושם אובחנו השברים בגופו (כמתואר בכתב האישום). לדבריו, נגנבו ממנו משקפיים וכסף בסך כ-20,000 ₪, ומאז האירוע הוא נתון לאיומים מאנשים שונים ובשל כך הוא חושש לחייו ולחיי משפחתו. עוד הוסיף, כי רכב המשלוחים ששימש לעבודתו נהרס וכי בשל הנזק שנגרם לרכב ובשל החשש שאנשים יגיעו אל מקום העבודה כדי לפגוע בו, הוא פוטר ממקום עבודתו.

טענות הצדדים בעניין העונש, לרבות דברי הנאשם

7. **טענותיה של באת-כוח המאשימה:** באת-כוח המאשימה עמדה על כך שהערכים המוגנים אשר נפגעו ממעשי הנאשמים הם הזכות להגנה על שלמות הגוף והנפש והזכות לביטחון אישי. מעבירת הפרת הוראה חוקית נפגע הערך שעניינו כיבוד החלטות שיפוטיות.

בעניין נסיבות העבירה טענה, כי מעבר לנזק החמור שנגרם לרכוש, חומרת המעשים נעוצה בנזקים שנגרמו למתלונן, אשר כללו חבלות בגופו, לרבות בגב, בראש, בחזה, בצלעות ואף שבר באחת החוליות וכן נזקים נפשיים וכלכליים, כמפורט בהצהרתו (ת/1). דובר בסכסוך כספי שהביא למעשי הנאשמים לאחר תכנון מוקדם, גם אם התכנון נעשה רק זמן קצר קודם לתקיפת המתלונן. חלקם של הנאשמים באירוע היה מרכזי, הם אלו שהחלו בתקיפת המתלונן באמצעות אלה ומוט ברזל ואף המשיכו בכך לאחר שמוחמד הצטרף אליהם וכי עשו כן בעודם שלושה מול המתלונן, שהיה חסר אונים.

בעניין מדיניות הענישה הנוהגת הפנתה באת-כוח כוח המאשימה אל שישה פסקי-דין, אשר יפורטו בהמשך הדברים.

לנוכח האמור טענה המאשימה, כי על מתחם העונש ההולם בעניין הנאשם 2 להיקבע בין 20 ל-48 חודשי מאסר בפועל וכי על מתחם הענישה בעניין הנאשם 3, שהורשע גם בעבירת הפרת הוראה חוקית, להיקבע בין 22 ל-48 חודש. כן עתרה להשית על שניהם מאסר מותנה ולחייבם בתשלום פיצוי למתלונן.

בעניין עונשו של הנאשם 2 טענה המאשימה, כי תסקיר שירות המבחן בעניינו הוא בעיקרו חיובי, הוא הביע חרטה, הכיר באחריותו ואף החל תהליך טיפולי במסגרת המעצר. מנגד טענה, כי לא ניתן לקבל את המלצת שירות המבחן ולהסתפק בעבודות שירות. זאת לנוכח חומרת העבירות, העובדה שהתהליך השיקומי הנזכר בתסקיר היה מצומצם ובכל מקרה, אין מדובר בנסיבות המצדיקות חריגה משמעותית לקולה ממתחם העונש. לפיכך ובשל השוני בינו לבין הנאשם 3, עתרה להשית על הנאשם 2 מאסר בפועל למשך 15 חודש, מאסר מותנה ופיצוי למתלונן.

בעניין הנאשם 3 טענה המאשימה, כי אמנם יש להתחשב בעברו הנקי, בגילו הצעיר ובהודאתו אשר חסכה זמן שיפוטי, אך לא ניתן להתעלם מהאמור בתסקיר שירות המבחן בעניינו. בפועל, הוא לא הכיר באחריותו המלאה למעשיו, התקשה להבין את תוצאותיהם והתקשה לגלות אמפתיה כלפי המתלונן. שירות המבחן אף העריך את מידת מסוכנותו כבינונית ונמנע מהמלצה טיפולית. לפיכך עתרה להשית עליו מאסר בפועל למשך 24 חודש, מאסר מותנה ופיצוי למתלונן.

8. **טענותיו של בא-כוח הנאשם 2:** בא-כוח הנאשם 2 הפנה אל האמור בתסקיר שירות המבחן בעניין הנאשם 2 וטען כי מדובר באירוע חריג מבחינתו, שאינו מאפיין את התנהלותו. לטענתו, הנאשם 2 לא הגיע אל המקום מצויד באלה וכי הוא תקף רק בידיו. כן טען, כי מדובר במי שהודה בהזדמנות הראשונה, חסך זמן שיפוטי, הודה בפני שירות המבחן, הכיר באחריותו וכי שירות המבחן התרשם כי חרטתו כנה. עוד טען, כי יש לשקול את העובדה שלא היה לו קשר ישיר לאירוע.

בא-כוח הנאשם 3 טען, כי על מתחם העונש בעניין הנאשם 2 להיות בין מאסר בעבודות שירות לבין מאסר למשך 18-24 חודש. לעניין זה הפנה אל ארבעה פסקי-דין, אשר יידונו בהמשך הדברים. עוד טען, כי לא ניתן ללמוד על מדיניות הענישה הנהוגה מפסקי הדין שאליהם הפנתה המאשימה, מאחר שהנסיבות שנדונו בהם חמורות יותר, בין בשל תוצאות מעשי התקיפה שנדונו ובין מאחר שדובר בנאשמים שלחובתם הרשעות קודמות או שניהלו הוכחות.

בעניין עונשו של הנאשם 2 ובעניין נסיבותיו הוסיף, כי יש לשקול את הודאתו, את חרטתו הכנה, את הטיפול שבו השתתף, את נסיבותיו כפי שפורטו בתסקיר, לרבות הרקע ההתפתחותי שלו וכן את משך מעצרו, את משך מעצר הבית שבו היה נתון ואת העובדה שלא לו ולהליך המשפטי הייתה השפעה מרתיעה עליו. כן טען כי יש לשקול את שאיפותיו לניהול אורח חיים תקין ולטענתו, אף יש בכך כדי להצדיק הימנעות מהשתתף מאסר שיחשוף אותו לעבריינים. בכל מקרה טען, כי על עונשו להיות ברף הנמוך של מתחם העונש ובהתאם לכך להשית עליו מאסר בעבודות שירות.

9. **טענותיו של בא-כוח הנאשם 3:** בא-כוח הנאשם 3 חלק על האבחנה שעשתה המאשימה בין שני הנאשמים. לטענתו, אמנם הנאשם 3 עצור, אך אין מקום לכך שבשל הרשעתו בעבירת הפרת הוראה חוקית או כי האמור בתסקיר בעניינו יביאו להחמרה בעונשו. לטענתו, אף יש לשקול את היותו צעיר מהנאשם 2 וכי בעת האירוע טרם מלאו לו 19. אף יש לתת משקל להודאתו ולהכרתו באחריותו למעשים. לטענתו, הנאשם 3 הופתע לשמוע שבתסקיר נאמר כי לא הכיר באחריותו למעשים. הסברו לכך הוא כי ככל הנראה הדבר נבע מחוסר הבנת קצינת המבחן, אשר שוחחה עמו באמצעות מתורגמן, או בשל אי מתן משקל מספיק להיותו צעיר שאינו בשל, כאמור בתסקיר.

בעניין הפרת מעצר הבית טען, כי לא בהכרח היה בכך כדי להצדיק את מעצרו וכי יש לשקול את העובדה שקודם לכן היה במעצר בית משפט במשך כעשרה חודשים, ללא הפרת תנאי השחרור. כן יש לשקול את נסיבות הפרת מעצר הבית, אשר לגביהן טען, כי הנאשם 3 היה חולה ולכן נסע עם אביו לשם קבלת טיפול רפואי, אך נעצר במחסום. בפועל, למחרת התגלה שהוא חלה בקורונה ומסיבה זו אף היה בבידוד בבית המעצר במשך תקופה ממושכת ולכן אף לא הובא לדיונים. בשל כך, תקופת מעצרו אף הייתה קשה מאד עבורו.

בעניין אי השתתפות הנאשם 3 בקבוצה טיפולית מטעם שירות המבחן, טען בא-כוחו, כי הוא לא צורף לתכנית טיפולית על רקע מגפת הקורונה אותה עת וכי בפועל, פיקוח שירות המבחן בתקופת מעצר הבית לא היה מעמיק. אף ניתן היה להימנע ממעצרו לאחר הפר מעצר הבית, אך הוא העדיף להיעצר ובכך להתחיל לשלם את חובו ולאחר מכן להשתחרר ולהמשיך בחייו.

בעניין ענישת בגירים צעירים, בני גילו של הנאשם 3, הפנה בא-כוחו אל פסק הדין בעניין ע"פ 7781/12 פלוני נ' מדינת ישראל (25.6.2013), שבו נקבע כי בעת קביעת עונשם יש להתחשב בחוסר הבשלות בגיל זה. כן הפנה אל הדין במחקרים העוסקים בנזקים העשויים להיגרם לבגירים צעירים מעונשי מאסר בפועל (שם, פסקאות 37 ו-40).

בעניין מדיניות הענישה הנהוגה ובעניין מתחם העונש, הפנה אל שני פסקי דין שיידונו בהמשך הדברים וכן טען, כי המקרים שנדונו בפסקי הדין שאליהם הפנתה המאשימה חמורים באופן משמעותי מנסיבות המקרה הנדון, בין השאר,

בשל הנזקים החמורים יותר שנגרמו לנפגעים באותם מקרים ומאחר שדובר בנאשמים בעלי הרשעות קודמות. בעניין נזקיו הכלכליים והנפשיים הנטענים של המתלונן טען, כי הם לא נתמכו בדבר. אמנם הוא לא ביקש לחקור את המתלונן על הצהרתו, אך יש לראות את האמור בה בזהירות ואף לשקול את העובדה שחרף ניסיון מצד משפחותיהם של הנאשמים להיפגש עם משפחת המתלונן לשם יישוב המחלוקות, אביו של המתלונן סירב לכך.

לבסוף ביקש להסתפק בכך שהנאשם 3 היה במעצר בית, ללא פרנסה, במשך כעשרה חודשים ולהתחשב במעצרו זה כשבעה חודשים וכן להתחשב בנסיבות הפרת תנאי מעצר הבית. בכל מקרה טען, כי בשל עבירה זו בדרך כלל מושת רק מאסר מותנה. בעניין מתחם העונש טען כי בהתאם לפסיקה שהגיש, יש לקבוע מתחם עונש נמוך ולהעמיד את עונשו של הנאשם 3 בתחתיתו ובהתאם לכך להסתפק בתקופת מעצרו.

10. **דברי הנאשמים:** בתום שמיעת הטיעונים לעונש, הוסיפו הנאשמים כלהלן.

הנאשם 2, עודי זעירי: "אני מצטער ואני מתחרט. אני למדתי מהטעות שלי. אני למדתי מקצין המבחן שאני צריך ללמוד את הכול מאפס. אני עד היום במעצר בית, אני רוצה לצאת. אני מצטער מאוד על הטעות שעשיתי".

הנאשם 3, נהאד זאהדי: "אני מצטער על הכול. אני לוקח אחריות על כל מה שעשיתי. למדתי מהטעויות שלי ואני לא אחזור עליהן שוב. אני לא רוצה להישאר בכלא, אני רוצה לחזור לחיים שלי, כמו שהייתי פעם. למדתי מהטעות שלי".

דין

קביעת מתחם העונש הכולל

מספר מתחמי הענישה

11. האישום השני בעניין הנאשם 3, שעניינו עבירת הפרת הוראה חוקית, עוסק באירוע נפרד. למרות זאת, בהתאם לטענת המאשימה, בהיעדר מחלוקת בעניין מספר מתחמי הענישה שיש לקבוע בעניין הנאשם 3 ומאחר שמקובלת עלי עמדת בא-כוחו כי בכל מקרה בשל עבירה זו יש להשית בנסיבות העניין מאסר מותנה, גם בעניין הנאשם 3 ייקבע מתחם עונש הולם אחד.

הערכים החברתיים שנפגעו מהעבירות ומידת הפגיעה בהם

12. הנאשמים הורשעו בעבירת **חבלה חמורה בנסיבות מחמירות**, שעונשה ארבע-עשרה שנות מאסר. הנסיבות המחמירות הן בכך שנשאו נשק קר ובכך ששלושה חברי למעשה (לפי סעיף 333 וסעיף 335(א)(1) ו-(2) בחוק). כמתואר בכתב האישום, הם הפליאו מכותיהם במתלונן וחבטו בו במקל ובמוט ברזל בכל חלקי גופו. עבירה זו נמנית עם עבירות האלימות החמורות, הפוגעות בערכים החברתיים שעניינם הזכות לשלמות הגוף והנפש, לביטחון אישי ולכבוד.

לא אחת הודגשו החומרה הרבה הנעוצה בעבירות אלימות והצורך בהרתעה מפניהן וזאת במיוחד עת מדובר במי שביקשו ליישב סכסוך או מחלוקת בדרכי אלימות. מקרים אלו, כך נקבע פעם אחר פעם, מחייבים ענישה אשר תעביר מסר ברור בדבר סלידה מהתנהלות זו וכי אלימות אינה דרך לפתרון בעיות. כך בין השאר נקבע, כי **"נוהגם של מיקצת אנשים ליישב חילוקי-דעות ביניהם במוטות ברזל, בקרשים ובסכינים, נוהג מגונה הוא. ראוי הוא לתגובה קשה של בתי-המשפט"** (ע"פ 259/97 סובחי נ' מדינת ישראל (28.4.1998), כבוד השופט מ' חשין (להלן - עניין סובחי)). בדומה נקבע כי **"בית משפט זה עמד לא אחת על כך שחברה מתוקנת אינה יכולה להשלים עם אלימות החותרת תחת זכותו של אדם לשלמות גופו (...)** וכן על הצורך להרתיע את הפונים לפתרון סכסוכים בכוח הזרוע באמצעות השתת עוונשים הולמים ומשמעותיים. זאת במטרה להעביר את המסר כי החברה אינה סובלנית להתנהגויות מסוג זה" (ע"פ 759/16 ג'ברין נ' מדינת ישראל (13.6.2016), כבוד השופט (כתוארה אז) א' חיות, פסקה 9 (להלן - עניין ג'ברין)). ראו גם בין השאר, ע"פ 3799/14 אבו שנב נ' מדינת ישראל (17.8.2015), כבוד השופט מ' מזוז, פסקה 19).

13. הנאשמים אף הורשעו בעבירת **חבלה במזיד לרכב**, שעונשה חמש שנות מאסר (סעיף 413 בחוק). חומרתה של עבירה זו נלמדת מהעונש הקבוע לצדה, החמור יחסית לעבירות רכוש אחרות. אמנם מדובר בעבירה שעניינה נזק הנגרם לרכוש, אך היא באה בגדרן של עבירות אלימות (לעניין הפעלת מאסר על תנאי שהוחל על עבירות אלימות), מאחר ש**"גם אלימות נגד רכוש אלימות היא"** (רע"פ 6352/12 **סעדה נ' מדינת ישראל** (23.9.2012), כבוד השופט א' רובינשטיין, פסקה יא. ראו גם פסקה יב). עבירה זו נועדה להגן על קניינו של הזולת ולא אחת, כבענייננו, אף על מקור פרנסתו.

14. הנאשם 3 הורשע גם בעבירת **הפרת הוראה חוקית**, שעונשה שנתיים מאסר (סעיף 287(א) בחוק). הערך החברתי שעליו נועדה עבירה זו להגן הוא שלטון החוק, מעמד הרשות השופטת ואמון הציבור ברשות השופטת.

15. בהתחשב בנסיבות שבהן נעברו העבירות ובתוצאותיהן כמתואר לעיל, מידת הפגיעה בערכים המוגנים בנסיבות הנדונות היא בינונית.

מדיניות הענישה הנוהגת

16. פסקי הדין שהוגשו מטעם המאשימה:

(1) עניין ג'ברין - המערער כבן 40, נעדר הרשעות קודמות, הורשע לאחר שמיעת ראיות בעבירת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות. הוא הכה את המתלונן באמצעות חפץ חד וגרם לשבר באפו. נקבע מתחם עונש בין 18 ל-36 חודש ובהתחשב באורח חייו הנורמטיבי ובתסקיר החיובי, הושתו עליו 18 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה ופיצוי למתלונן בסך 10,000 ₪. הערעור נדחה.

(2) עפ"ג (מחוזי ירושלים) 1050-09-20 **מדינת ישראל נ' מלינובסקי** (17.11.2020) - המשיב, שלחובתו הרשעות קודמות, הורשע בעבירת חבלה חמורה, בכך שהלם באגרוף בפניו של המתלונן וגרם לו שבר

בלסת. בבית משפט השלום נקבע מתחם עונש בין 8 ל-24 חודש והושתו 16 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה, קנס בסך 6,000 ₪ ופיצוי למתלון בסך 15,000 ₪. ערעור המדינה התקבל, תוך קביעת מתחם עונש בין 16 ל-32 חודשי מאסר בפועל והחמרת תקופת המאסר בפועל, בלי למצות את הדין, ל-24 חודש.

(3) ע"פ 8462/15 אבו ראס נ' מדינת ישראל (30.11.2016) (ערעור וערעור שכנגד) - דובר בערעורים הדדיים של ארבעה נאשמים שהאשמו במספר עבירות רב בשלושה פרטי אישום ובערעור מטעם המדינה. המאשימה הפנתה אל האישום הראשון שבעניינו הורשעו בעבירת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, בקשר להכאת המתלון בכל חלקי גופו, אשר כפי שטענה באת-כוח המאשימה, הסבו למתלון נזקים חמורים מאלו שנגרמו למתלון בעניינו. בקשר לאותו אישום נקבע בבית המשפט המחוזי מתחם עונש בין 12 ל-30 חודשי מאסר. בבית המשפט העליון הוחמר מתחם העונש ונקבע בין 24 ל-48 חודש ובהתאם לכך הוחמר העונש ל-30 חודשי מאסר בפועל, בלי למצות את הדין.

(4) ת"פ (מחוזי ירושלים) 60905-11-16 מדינת ישראל נ' מידטשי (11.10.2018) - שני הנאשמים הורשעו בעבירת חבלה חמורה בנסיבות חמורות לאחר שהכו את המתלון ובעטו בו בכל חלקי גופו וכתוצאה מכך בין השאר, נשבר אפו. הנאשם 2 הורשע גם בעבירת איומים. הנאשם 1 הורשע גם בעבירת תקיפה, בשל הכאת המתלון בהזדמנות נוספת באמצעות אלה. לחובת הנאשמים הרשעות קודמות ולחובת הנאשם 2 היה מאסר מותנה בר הפעלה. בעניין הנאשם 1 נקבע מתחם עונש בין 8 ל-24 חודש ובעניין האישום הנוסף, בין מאסר בעבודות שירות למספר חודשי מאסר בפועל. הושתו עליו 9 חודשי מאסר בפועל. בעניין הנאשם 2 נקבע מתחם עונש בין 8 ל-30 חודשי מאסר והושתו עליו 16 חודשי מאסר בפועל והופעלו 8 חודשי מאסר מותנה, מתוכם 6 במצטבר. על שניהם הושתו גם מאסרים מותנים וכל אחד מהם חויב לשלם למתלון פיצוי בסך 10,000 ₪.

(5) ת"פ (מחוזי ירושלים) 60043-05-18 מדינת ישראל נ' חמאד (26.1.2020) - הנאשם הורשע בעבירת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות בכך שהיכה את המתלון באמצעות חפץ וגרם לו לחתך בקרקפת ולדימום תוך מוחי. הנאשם, נעדר הרשעות קודמות, נשוי ואב לבת ואשתו הייתה בהיריון. נקבע מתחם עונש בין 12 ל-48 חודשי מאסר בפועל. הושתו 12 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה ופיצוי למתלון בסך 40,000 ₪.

(6) ת"פ (מחוזי ירושלים) 31214-11-17 מדינת ישראל נ' מוגרבי (6.9.2018) - הנאשמים, שלחובתם הרשעות קודמות, הורשעו בעבירת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות. הם היכו את המתלון באגרופים, הנאשם 1 הטיל עליו את מימיו ושניהם הפשיטו אותו מבגדיו, הותירו אותו עירום ומחוסר הכרה ונטלו את מכשיר הטלפון שלו. למתלון נגרמו חבלות בראשו, דימום תוך גולגלתי ופגיעה בשיניו. בעניין הנאשם 1 נקבע מתחם עונש בין 30 ל-50 חודשי מאסר והושתו עליו 40 חודשי מאסר בפועל. בעניין הנאשם 2 נקבע מתחם עונש בין 20 ל-40 חודשי מאסר והושתו עליו 24 חודשי מאסר בפועל. על שניהם הושתו גם מאסרים מותנים, קנס בסך 2,500 ₪ וכל נאשם חויב בפיצוי למתלון בסך 5,000 ₪.

17. **פסקי הדין שהוגשו מטעם הנאשם 2:** בא-כוח הנאשם 2 הפנה בין השאר, אל פסק הדין (הקצר) בעניין ע"פ

5751/14 **מדינת ישראל נ' זידאן** (23.3.2015), שמנו לא ניתן ללמוד על העונש שנקבע בפסק הדין של בית המשפט המחוזי, אשר לא אותר. בנוסף הפנה אל פסקי הדין הבאים.

(1) ת"פ (מחוזי חיפה) 18531-03-11 **מדינת ישראל נ' אבו סלח** (16.4.2012) - שני הנאשמים, נעדרו הרשעות קודמות, הורשעו בעבירת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, בכך שתקפו את המתלון בפניו וגרמו לו שבר בשורש כף היד ושטף דם בפניו. על שניהם הושט מאסר בעבודות שירות. על הנאשם 1 למשך 6 חודשים ועל הנאשם 2 למשך 4 חודשים. כן הושטו מאסרי מותנים וכל אחד מהם חויב בפיצוי למתלון בסך 5,000 ₪.

(2) ת"פ (מחוזי חיפה) 54919-07-20 **מדינת ישראל נ' איברהים** (21.4.2021) - הנאשם, כבן 19 במועד העבירות ונעדר הרשעות קודמות, הורשע בעבירת נשיאת נשק ותחמושת ובעבירת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, לאחר שירה במתלון שנפצע ברכו. נקבע מתחם עונש בין 2.5 ל-7 שנות מאסר. הושטו 2.5 שנות מאסר ומאסר מותנה. בשל תשלום ששולם למתלון במסגרת הסכם 'סולחה', לא נקבע פיצוי.

(3) ת"פ (מחוזי חיפה) 17941-11-18 **מדינת ישראל נ' נגאר** (6.7.2020) - הנאשם, צעיר כבן 25, נעדר הרשעות קודמות, הורשע בעבירת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות בכך שזרק אבן אל פניו של המתלון וגם לו שבר בארובת העין ובעצמות האף. נקבע מתחם עונש בין 12 ל-40 חודשי מאסר. הושטו 12 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה וקנס בסך 3,000 ₪.

18. פסקי הדין שהוגשו מטעם הנאשם 3:

(1) ת"פ (מחוזי ירושלים) 40292-06-18 **מדינת ישראל נ' סלמאן** (5.4.2021) - הנאשמים הורשעו בעבירת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות בכך שהכו את מתלון בפניו וחתכו אותו בפניו באמצעות חפץ חד. נגרם לו חתך בפנים ושבר באף. הנאשם 1 כבן 52, נשוי, נעדר הרשעות קודמות. הנאשם 2 כבן 31 נשוי ולחובתו הרשעות קודמות. נקבע מתחם עונש בין 9 ל-18 חודשי מאסר. בשל נסיבותיהם החריגות הושטו על שניהם 8 חודשי מאסר בעבודות שירות ומאסר מותנה. בעניין הנאשם 1 ניתן גם צו מבחן.

(2) תפ"ח (מחוזי חיפה) 35109-11-13, **מדינת ישראל נ' איפראימוב** (9.7.2015) - הנאשם הורשע בעבירת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, בעקבות הודאתו בתום שמיעת הראיות. בעקבות קטטה נפגעו הנאשם והמתלון שבמהלכה דקר הנאשם את המתלון שש דקירות שגרמו לפגיעה בעורק, קרע בשריר וקרעים באיברים פנימיים נוספים. נקבע מתחם עונש בין 4 ל-7 שנות מאסר. משיקולי שיקום ולאחר תהליך שיקום, הושטו 6 חודשי מאסר בעבודות שירות ומאסר מותנה וכן ניתן צו מבחן למשך 3 שנים.

הנסיבות הקשורות בעבירה

19. במסגרת שקילת הנסיבות הקשורות במעשה העבירה נשקלו השיקולים הבאים: **ראשית**, דובר באירוע אלים

וברוטלי, שכלל תקיפה של שלושה באמצעות אלה ומוט ופגיעה בגוף וברכוש. האירוע התרחש בצוהרי היום ולאחר תכנון מוקדם, גם אם תוכנן רק זמן קצר קודם לאירוע, ולאחר שהנאשמים הצטיידו לשם כך באלה; **שלישית**, הנאשמים הסבו למתלונן נזק פיזי חמור, נזק לרכוש ונזק כלכלי, בכך שלנוכח האירוע הוא פוטר מהעבודה. כמו כן ניתן משקל לכך שלנוכח מעשי הנאשמים, הנזקים שנגרמו היו צפויים וכי אף עלולים היו להיגרם נזקים חמורים יותר; **רביעית**, לא נמצא מקום לשקול לקולה את העובדה שעל-פי טענת הנאשמים, הרקע למעשה הוא הסכסוך הכספי הנטען או הטענה כי המתלונן השתמש בכרטיס האשראי של מוחמד ללא רשותו. אפילו היה ממש בטענות אלו, שאותם הכחיש המתלונן, בוודאי שאין בכך כדי להצדיק את נזקי הגוף ואת נזקי הרכוש שהנאשמים ומוחמד הסבו למתלונן באלימות הקשה שנקטו; **חמישית**, מדובר בנאשמים בגירים, אשר חזקה כי הבינו היטב את משמעות מעשיהם החמורים ואת הפסול שבהם. ממילא הם יכולים היו להימנע ממעשיהם החמורים, אשר כללו פגיעה גם במתלונן וגם ברכב המשלוחים ששימש לעבודתו; **שישית**, עבירת החבלה החמורה שעברו הנאשמים, נעברה בנסיבות מחמירות אשר נבעו מהשימוש בנשק קר ומכך שהנאשמים ומוחמד תקפו את המתלונן והותירו אותו חסר אונים, בהיותו אחד מול שלושה. בנסיבות אלו ובניגוד לטענת בא-כוחו של הנאשם 2, אין משמעות לחלקו של כל אחד מהם. כדברי כבוד השופט מ' חשין בעניין **סובחי**:

"שניים ראו איש את מעשי רעהו: עלי ראה את מעשי המערער בגופו של המתלונן, המערער ראה את עלי חובט במתלונן בסכין, ונתקיים בהם הפסוק (זו הפעם - לרעה): 'איש את רעהו יעזרו ולאחיו יאמר חזק' (ישעיהו מא ב). זה במקל וזה בסכין, השניים בצוותא-חדא חבלו במתלונן עד שכרע והובהל לבית-החולים. השותפות בין המערער לבין עלי היתה, אמנם, 'שותפות ספונטנית', ואולם גם שותפות ספונטנית שותפות היא, ועושה היא עבריינים למבצעים-בצוותא... שותפות ספונטנית זו נוצרה שעה שהמערער ועלי הפליאו חבלותיהם במתלונן, בנסיבות בהן כל אחד מן השניים היה מודע למעשי האחר. מודעות זו של כל אחד מן השניים למעשי זולתו, שעה שהשניים פעלו למטרה אחת, עשתה אותם מבצעים בצוותא, וממילא נתחייב כל אחד מהם במעשי האחר."

20. בעניין עבירת הפרת הוראה חוקית שבה הורשע הנאשם 3, ניתן משקל לטענתו כי יציאתו ממעצר הבית עם אביו הייתה לשם ביקור אצל רופא וכי בפועל, למחרת ולאחר מעצרו, נמצא כי היה חולה קורונה. אמנם אין בכך כדי להצדיק יציאה ממעצר בית ללא הודעה מקודמת וקבלת אישור לכך מראש, אך יש בנסיבות האמורות כדי להקהות את חומרת המעשה.

קביעת מתחם העונש ההולם - סיכום

21. בהתחשב בערכים החברתיים שנפגעו ממעשי העבירה, בפגיעה בהם במידה בינונית וכן תוך התחשבות במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות שבהן נעברו העבירות, כמפורט לעיל, נראה כי מתחם העונש ההולם בנסיבות הנדונות לגבי שני הנאשמים הוא **בין 18 ל-48 חודשי מאסר בפועל**.

בשונה מעמדת המאשימה, לא מצאתי לנכון להבחין בין שני הנאשמים ולקבוע לכל אחד מהם מתחם עונש שונה. כאמור לעיל, אילו נקבע מתחם עונש נפרד לגבי האישום השני, שעניינו עבירת הפרת הוראה חוקית, שבה הורשע רק הנאשם

3, היה מתחם זה כולל מאסר מותנה בלבד.

גזירת עונשיהם של הנאשמים

נסיבותיהם של הנאשמים שאינן קשורות במעשי העבירות

22. שני הנאשמים הורשעו בהתאם להודאותיהם במסגרת הסדר טיעון שכלל תיקון של כתב האישום והיעדר הסכמה בעניין העונש. לפיכך נשקלת לזכותם בחירתם להודות ובכך לחסוך מהמתלונן את הצורך להעיד בבית המשפט וכן ניתן משקל להכרתם באחריותם למעשים. עם זאת, נשקלה גם העובדה שהודאת הנאשמים הייתה רק בדיון השביעי וכעשרה חודשים לאחר הגשת כתב האישום וכן העובדה שלמרות עמדתה העונשית ההוגנת של המאשימה, העולה בקנה אחד עם מדיניות הענישה הנהוגה, כמפורט לעיל, לא הייתה הסכמה בעניין העונש ולפיכך נדרשה כתיבת גזר דין, כך שהחיסכון בזמן השיפוטי מצומצם מאד.

23. ניתן משקל אף לגילם הצעיר של שני הנאשמים (הנאשם 2 היה כבן 21.5 במועד העבירה והנאשם 3 היה מעט פחות מגיל 19), לכך שלשניהם אין הרשעות קודמות וכן לנסיבות חייהם של שניהם אשר הובילו לנשירתם מהלימודים בגיל צעיר. כמו כן ניתן משקל למשך מעצר הבית שבו היו נתונים. כן נשקלה העובדה שקודם מעצרו, שני הנאשמים עבדו לפרנסתם וניהלו אורח חיים נורמטיבי ושניהם אף הביעו את רצונם לחזור לנהל אורח חיים נורמטיבי ולעבוד לפרנסתם. ניתן משקל אף לכך שבמשך תקופה ארוכה, מאז הגשת כתב האישום, נשללה משניהם יכולת לעבוד לפרנסתם, אך בשונה מטענות באי-כוחם בעניין זה, המשקל שניתן לכך הוא מועט, מאחר שאחת הסיבות לתקופה ממושכת זו נעוצה ב"גרירת הרגליים" שבה נקטו מאז הגשת כתב האישום.

24. מעבר לכך, נשקלה החרטה הכנה שהביע הנאשם 2 בפני שירות המבחן וכן נשקלו התסקיר החיובי בעניינו, השתתפותו במסגרת טיפולית מטעם שירות המבחן וכן המלצת שירות המבחן לגביו, גם אם לא נמצאה הצדקה לאמצה. כידוע, **"כפי שנקבע לא אחת, בית המשפט אינו מחויב לאמץ את המלצות שירות המבחן, הגם שיש ליתן להן את המשקל הראוי. ראייתו של בית המשפט רחבה יותר, וכוללת התייחסות למכלול של נסיבות ושיקולים, אשר אינם נמנים, בהכרח, על מערכת השיקולים המנחים את קצין המבחן"** (רע"פ 638/18 גולן נ' מדינת ישראל (1.5.2018), כבוד השופט א' שוהם, פסקה 13 ופסקי הדין המובאים שם).

אמנם בתסקיר שהוגש בעניין הנאשם 3 לא נמצאו אמירות דומות בדבר חרטה כנה, אף נאמר בתסקיר כי הוא לא גילה אמפטיה כלפי המתלונן וכן כי הוא אף לא השתתף במסגרת טיפולית. עם זאת, כפי שטען בא-כוחו, ניתן משקל לגילו הצעיר, להיותו בגיר-צעיר, לטענתו שחרף מעצר הבית הממושך שבו היה נתון קודם למעצרו החוזר, לא נעשה ניסיון ממשי לשלבו במסגרת טיפולית וכן ניתן משקל מסוים לטענותיו של בא-כוחו, שלפיהן דבריו לקצינת המבחן לא הובנו כהלכה.

גזירת העונש המתאים לנאשמים

25. איזון כל השיקולים האמורים ושקילת עמדותיהם של המאשימה ושל באי-כוח הנאשמים, מוביל לכך שיש להעמיד את עונשיהם של שני הנאשמים ברף הנמוך של מתחם העונש ההולם.

ספק בעיני אם אמנם ישנה הצדקה לעמדת המאשימה בעניין עונשו של הנאשם 2, שלפיה מטעמי שיקום ובהתאם לסעיף 40ד(א) בחוק, עונשו ייקבע תוך חריגה לקולה ממתחם העונש ההולם. אכן מדובר במי ששולב בתכנית טיפולית והביע חרטה כנה ואמפתיה כלפי המתלונן. עם זאת, ספק אם די באלו לשם התקיימות הנסיבות שנקבעו בעניין ע"פ 6637/17 **קרנדל נ' מדינת ישראל** (18.4.2018) (כבוד השופטת ד' ברק-ארז, פסקאות 18-25), כמצדיקות חריגה לקולה ממתחם העונש על-פי סעיף 40ד(א) בחוק. יש לזכור כי כאמור שם, השיקולים האמורים ממילא נשקלים עת נקבע העונש בתוך גבולות מתחם העונש וכי בדרך כלל, לשם חריגה לקולה ממתחם זה נדרש תהליך שיקום משמעותי יותר מזה שנטען כי התקיים לגבי הנאשם 2 (ראו שם, פסקה 25).

מכל מקום, לנוכח עמדת המאשימה, אשר טענה כי ניתן להעמיד את עונשו של הנאשם 2 על 15 חודשי מאסר בפועל, לא נמצא להחמיר עמו מעבר לכך. עם זאת מאחר שלא ניתן להתרשם מתהליך שיקומי מובהק שעבר - כפי שאף טענה המאשימה עצמה - ולנוכח חשיבות עיקרון אחידות הענישה, עונשו של הנאשם 3 ייקבע ביחס מתאים לעונשו של הנאשם 2.

כמו כן ולנוכח חומרת המעשים, על כל אחד מהנאשמים יושת מאסר מותנה הצופה פני עתיד. על הנאשם 3 יושת גם מאסר מותנה בעניין עבירת הפרת הוראה חוקית.

26. בנוסף לכך ולנוכח נזקיו של המתלונן, כמתואר בהצהרת הנפגע, הנאשמים יחויבו לפצות אותו, גם אם אין בפיצוי זה כדי לכסות על מלוא נזקיו הנטענים.

גזר הדין - סיכום

27. לנוכח כל השיקולים שהובאו לעיל, על הנאשמים נגזרים העונשים שלהלן.

28. על הנאשם 2, **עודי זעטרי**, נגזרים העונשים הבאים:

א. מאסר בפועל למשך **חמישה עשר חודש**, בניכוי ימי מעצרו מיום 8.2.2021 עד 18.4.2021. במקרה של סתירה לרישומי שב"ס, יש לפעול על-פי רישומי שב"ס.

ב. מאסר מותנה למשך **שישה חודשים**. הנאשם 2 יישא עונש זה אם יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו מן המאסר עבירת אלימות או עבירת רכוש מסוג פשע, או ניסיון לעבור עבירה כאמור.

ג. פיצוי למתלונן בסך 15,000 ₪. הנאשם 2 רשאי לשלם את הפיצוי ב-15 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, החל מיום 1.6.2022.

29. על הנאשם 3, נאהד זאהדי, נגזרים העונשים הבאים:

א. מאסר בפועל למשך **שמונה עשר חודש**, בניכוי ימי מעצרו מיום 9.2.2021 עד יום 22.3.2021 ומיום 13.10.2021 עד מועד מתן גזר הדין. במקרה של סתירה לרישומי שב"ס, יש לפעול על-פי רישומי שב"ס.

ב. מאסר מותנה למשך **שישה חודשים**. הנאשם 2 יישא עונש זה אם יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו מן המאסר עבירת אלימות או עבירת רכוש מסוג פשע, או ניסיון לעבור עבירה כאמור.

ג. מאסר מותנה למשך חודש. הנאשם יישא עונש זה אם יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו מן המאסר עבירת הפרת הוראה חוקית.

ד. פיצוי למתלונן בסך 15,000 ₪. הנאשם 2 רשאי לשלם את הפיצוי ב-15 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, החל מיום 1.6.2022.

הנאשם 2 יתייצב למאסרו בבית המעצר ניצן, ביום 11.4.2022 עד השעה 10:00, או במקום אחר על פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשברשותו תעודת זהות, או דרכון ועותק מגזר-הדין.

עליו לתאם את כניסתו למאסר, כולל אפשרות למימון מוקדם, עם ענף אבחון ומימון של שירות בתי הסוהר (טלפונים: 08-9787377/36; פקס' 08-9193314; דוא"ל: MaasarN@ips.gov.il). כמו כן, עליו להתעדכן באתר האינטרנט של שב"ס, ברשימת הציוד שניתן להביא בעת ההתייצבות.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך ארבעים וחמישה יום.

ניתן היום, כ"א באדר ב' התשפ"ב, 24 במרץ 2022, במעמד הנאשמים ובאי-כוח הצדדים, כמפורט בפרוטוקול הדיון מהיום.

**תמר בר-אשר,
שופטת**